

АВТОРГОВ А. М.,

кандидат юридичних наук,
приватний виконавець,
науковий співробітник лабораторії
адаптації законодавства України
до права ЄС,
(Науково-дослідний інститут
приватного права і підприємництва
імені академіка Ф. Г. Бурчака
Національної академії правових наук
України)
ORCID ID: 0009-0002-1295-5587

БІЛОУСОВ Ю. В.

кандидат юридичних наук, професор,
провідний науковий співробітник
лабораторії адаптації законодавства
України до права ЄС,
(Науково-дослідний інститут
приватного права і підприємництва
імені академіка Ф. Г. Бурчака
Національної академії правових наук
України)
ORCID ID: 0000-0002-9209-0378

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0

УДК 347.9:341.645 (477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.4.2.45>

ЕВОЛЮЦІЯ ІНСТИТУЦІЙНОЇ АВТОНОМІЇ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ В УКРАЇНІ ПІД ВПЛИВОМ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ

Проаналізовано зміни у правовому регулюванні виконавчого провадження в Україні в умовах диджиталізації та зближення з європейськими підходами до примусового виконання рішень. Дослідження зосереджене на трансформації ролі державних і приватних виконавців як суб'єктів реалізації приватноправових рішень, зокрема на поступовому розширенні їх процесуальної автономії та зміні характеру судового контролю на стадії виконання. Розглянуто еволюцію національного законодавства про виконавче провадження – від моделі жорсткої процесуальної залежності виконавця від суду, характерної для попередніх етапів розвитку правової системи, до сучасних нормативних рішень, що допускають самостійне вирішення виконавцем окремих процесуальних питань і активне використання цифрових інструментів виконання. Проаналізовано вплив воєнного стану як чинника, що прискорив апробацію більш гнучких механізмів реалізації виконавчих повноважень та актуалізував потребу в оперативному вирішенні процесуальних питань без надмірного залучення суду. У межах порівняльно-правового аналізу охарактеризовано європейські підходи до організації системи виконання рішень, у яких примусове виконання



розглядається як професійна діяльність із підвищеним рівнем автономії виконавця, а судовий контроль зосереджується переважно на подальшому перегляді законності його рішень і дій. Зроблено висновок, що подальший розвиток виконавчого провадження в Україні повинен відбуватися у руслі європейських підходів до розвитку приватного права, в межах яких розширення автономії виконавця розглядається як один із чинників підвищення ефективності та гнучкості механізмів виконання приватноправових рішень..

Ключові слова: виконавче провадження, приватний виконавець, процесуальна автономія, судовий контроль, відомчий контроль, європеїзація приватного права, диджиталізація, примусове виконання рішень, Глобальний кодекс примусового виконання.

Avtorgov A. M., Bilousov Yu. V. The Evolution of the Institutional Autonomy of Private Enforcement Officers in Ukraine under the Influence of European Standards

The article analyses changes in the legal regulation of enforcement proceedings in Ukraine in the context of digitalisation and convergence with European approaches to the enforcement of decisions. The study focuses on the transformation of the role of state and private enforcement officers as actors in the implementation of private-law decisions, in particular on the gradual expansion of their procedural autonomy and the changing nature of judicial control at the enforcement stage. The evolution of national enforcement legislation is examined, from a model of strict procedural dependence of the enforcement officer on the court, characteristic of earlier stages of legal development, to contemporary regulatory solutions that allow enforcement officers to independently resolve certain procedural issues and to actively use digital enforcement tools. The impact of martial law is analysed as a factor that has accelerated the testing of more flexible mechanisms for exercising enforcement powers and has highlighted the need for the prompt resolution of procedural matters without excessive court involvement. Within a comparative legal analysis, European approaches to the organisation of enforcement systems are outlined, in which enforcement is treated as a professional activity with an increased degree of autonomy of the enforcement officer, while judicial control is primarily focused on the subsequent review of the legality of enforcement decisions and actions. The article concludes that the further development of enforcement proceedings in Ukraine should take place in line with European approaches to the development of private law, within which the expansion of enforcement officers' autonomy is regarded as one of the factors contributing to the effectiveness and flexibility of mechanisms for the enforcement of private-law decisions.

Key words: *enforcement proceedings, private enforcement officer, procedural autonomy, judicial control, digitalisation, European approaches, enforcement of private-law decisions.*

Вступ. Виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження і примусове виконання судових рішень та рішень інших органів (посадових осіб) втілює конституційний принцип обов'язковості судових рішень. Дослідження європейського досвіду у сфері примусового виконання може стати основою для запровадження законодавчих змін, за якими на виконавців може бути покладено вирішення певних питань виконавчого провадження, які наразі вирішуються в судовому порядку.

Функціональна роль приватних виконавців у сучасному приватному праві пов'язана з тим, що вони забезпечують завершальний етап реалізації суб'єктивних прав – їх фактичне виконання. У континентальній правовій традиції саме виконання розглядається як необхідна



умова ефективності приватноправових механізмів: право, яке не може бути реалізоване, втрачає свою регулятивну цінність. У цьому контексті діяльність приватних виконавців посідає важливе місце у структурі системи приватного права.

По-перше, приватні виконавці сприяють підвищенню передбачуваності та стабільності цивільного обороту. Ефективне виконання рішень зменшує ризики невиконання зобов'язань, що позитивно впливає на кредитний ринок, договірні відносини та економічну поведінку учасників приватноправових взаємодій. У цьому сенсі їхня діяльність може розглядатися як інфраструктурний елемент підтримання «культури належного виконання».

По-друге, приватні виконавці виконують специфічну процесуальну функцію, яка доповнює судовий захист. Вони діють у моделі, що поєднує риси приватної професії та здійснення делегованих владних повноважень, забезпечуючи застосування встановлених судом норм у фактичній площині. Така конструкція відповідає європейському підходу, у межах якого примусове виконання розглядається як сфера професійної діяльності з підвищеним рівнем відповідальності та регулювання.

По-третє, діяльність приватних виконавців стосується балансу між майновими інтересами кредитора та захистом прав боржника. На етапі виконання рішень реалізуються практичні аспекти принципів пропорційності, добросовісності та поваги до приватного життя, що є фундаментальними для приватного права. Приватний виконавець забезпечує застосування цих принципів у конкретній справі, що надає виконанню не лише технічного, а й нормативного значення.

По-четверте, приватні виконавці відіграють певну роль у транскордонному цивільному обороті, зокрема під час виконання рішень іноземних судів чи арбітражів. Це посилює взаємодію національної системи виконання з європейським правовим простором і наближує національні механізми до стандартів ЄС щодо взаємного визнання та виконання рішень. У результаті діяльність приватних виконавців опосередковано впливає на довіру міжнародних учасників до національної системи приватного права.

Постановка проблеми. Приватні виконавці виконують не стільки технічну чи сервісну роботу, а й беруть участь у забезпеченні реальної дієвості приватного права. Їхня функціональна роль посилює взаємозв'язок між юридичними нормами та фактичними результатами, що є важливою характеристикою сучасних правопорядків, орієнтованих на ефективний захист прав людини та розвиток ринкової економіки.

Метою дослідження є аналіз можливості імплементації європейського досвіду у вітчизняне законодавство, яке регламентує діяльність приватних виконавців. Зокрема, планується з'ясувати європейський досвід інституційної автономії приватних виконавців, зокрема, виконання приватними виконавцями повноважень, які в Україні покладено виключно на суд.

Результати дослідження. За часів СРСР судові виконавці перебували при судах та були закріплені за суддею, який ухвалював рішення. Судовий виконавець був не вправі самостійно зупиняти або припиняти виконання, повертати виконавчі документи стягувачу, відкладати на інший строк виконавчі дії при відсутності письмової заяви стягувача [1]. Такі дії судового виконавця могли мати місце тільки на підставі рішення (ухвали) суду або судді.

Судовий виконавець, який у процесі виконання встановлював обставини, які могли бути підставою для зупинення виконавчого провадження, був зобов'язаний негайно доповісти про це народному судді для отримання вказівок щодо подальшого виконання рішення. Суддя здійснював контроль за процесуальними діями судового виконавця. Судовий виконавець процесуально залежав від судді, який виносив переважну більшість процесуальних документів у процедурі примусового виконання рішень, оскільки виконавче провадження було частиною судового процесу та мало багато властивих судовому процесу рис та ознак [2].

З ухваленням Конституції України [3], коли безпосередньо постали прикладні питання реалізації закріпленого принципу поділу влади на законодавчу, виконавчу та судову, відбулися трансформації й щодо інфраструктури виконання судових рішень так би мовити некримінального спрямування.



Таким чином новостворена на підставі Закону України від 24 березня 1998 р. № 202/98–ВР державна виконавча служба у системі органів Міністерства юстиції України прийшла на зміну інституту судових виконавців, які діяли у складі судів [4]. Закон України «Про виконавче провадження» № 606–XIV від 21 квітня 1999 р. [5] надав державному виконавцю набагато більший рівень процесуальної автономії, порівняно із судовим виконавцем радянського зразка.

Закон України «Про виконавче провадження», ухвалений 02 червня 2016 р. № 1404–VIII [6], порівняно із попередньо згаданим Законом № 606–XIV, додатково наділив виконавців повноваженнями, щодо розгляду питань, які раніше вирішувалися судом.

Так, зокрема, виконавець отримав право приймати рішення про відстрочку та розстрочку виконання рішення несудових рішень, за наявності письмової заяви стягувача. Якщо у виконавчому документі про стягнення боргу зазначено про нарахування відсотків або пені до моменту виконання рішення, виконавець самостійно розраховує остаточну суму відсотків (пені) за правилами, визначеними у виконавчому документі.

У ході внесення змін до законодавства, було ухвалено Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення захисту права дитини на належне утримання шляхом вдосконалення порядку примусового стягнення заборгованості зі сплати аліментів» від 07 грудня 2017 р. № 2234–VIII [7].

Зазначений Закон надав державним виконавцям повноваження, за якими, у разі існування визначеної законом заборгованості зі сплати аліментів, держаний виконавець має право виносити постанови – про встановлення тимчасового обмеження боржника у праві виїзду за межі України; про встановлення тимчасового обмеження боржника у праві керування транспортними засобами; про встановлення тимчасового обмеження боржника у праві користування вогнепальною мисливською, пневматичною та охолощеною зброєю; про встановлення тимчасового обмеження боржника у праві полювання – до погашення заборгованості зі сплати аліментів у повному обсязі. Слід зазначити, що таке право законодавець чомусь надав тільки державним виконавцям, надавши, таким чином, більший їм інструментарій, а також підтвердивши певну недовіру, закріплену на рівні Закону, щодо доброчесності використання такого повноваження приватними виконавцям.

Справедливості заради слід визнати, що й далі широке коло питань (ускладнень) у виконавчому провадженні вирішується виключно судом у порядку попереднього судового контролю за примусовим виконанням рішення, позбавляючи систему виконання гнучкості та інституційної спроможності виконувати рішення судів та інших юрисдикційних органів (осіб).

Не є великим секретом, про що свідчить і статистика, що через кадровий голод, наслідки російського вторгнення та перевантаження суду різноманітними повноваженнями, українська судова система працює на виснаження, що призводить до тривалих судових розглядів або неможливості розгляду справ у певних судах взагалі [8]. Достатньо поширена практика порушення строків розгляду справ зачіпає безпосередньо й вирішення подань державних та приватних виконавців, для яких встановлені короткі службові строки розгляду через необхідність своєчасного та повного виконання рішень судів та інших органів (осіб).

Якщо звернутися до досвіду європейських країн, то можна спостерігати тенденцію до делегування певних повноважень виконавцям, які раніше були притаманні винятково судам.

Й. Уйтдехааг у своєму аналізі щодо відповідності нормативно-правової бази, яка регулює виконавче провадження в Україні, стандартам Ради Європи зазначає, що бенефіціар судового рішення, що підлягає примусовому виконанню, не повинен бути змушений звертатися до інших юридичних процедур для досягнення примусового виконання. Добрий приклад такого непотрібного залучення суду, на його думку, можна знайти в п. 2 ст. 19 Закону України «Про виконавче провадження»: «Мирова угода між сторонами затверджується судом» [9].

Більшість держав-членів Ради Європи включили у своє законодавство про виконання судових рішень засоби правового захисту як метод судового втручання у разі порушень



у виконавчому провадженні. У більшості країн судовий контроль над процесом примусового виконання обмежується цією роллю.

У Висновку № 13 (2010) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо ролі суддів у виконанні судових рішень [10] зазначається, що якщо сторони вільні розпоряджатися своїми правами і якщо сторони разом укладають законну угоду про виконання рішення, жодна правова норма не повинна завадити набуттю чинності угоди.

Таким чином, вбачається, що процедуру надання дозволу на відстрочення або розстрочення виконання рішення у разі спільної згоди сторін, затвердження мирової угоди між сторонами у виконавчому провадженні, можна передати від суду виконавцям.

У Литовській Республіці виконавці переймають на себе більше функцій від судів. Литовські виконавці вже сьогодні самостійно змінюють сторону виконавчого провадження, поновлюють строки подання виконавчого документа до виконання та розглядають скарги на свої дії поза судом. Йде обговорення щодо внесення змін до цивільного процесуального кодексу законодавства, які дозволять виконавцю за певну винагороду затверджувати мирову угоду між кредитором та боржником без суду та контролювати її виконання [11].

Так, у випадках, коли стягувач або його уповноважений представник пропустив строк подання виконавчого документа до виконання та просить про його поновлення, пропущений строк може бути поновлений виконавцем з причин, які виконавець визнав поважними (ст. 608 Цивільного процесуального кодексу Литовської Республіки) [12]. Виконавець, прийнявши рішення про поновлення пропущеного строку подання виконавчого документа до виконання, вирішує питання про поновлення пропущеного строку подання виконавчого документа до виконання та питання про прийняття виконавчого документа до виконання в одному порядку.

Під час вирішення питання про пропуск строку подання виконавчого документа до примусового виконання з поважних причин, виконавець оцінює характер обставин, зазначених як поважні причини: певні події (наприклад, обставини непереборної сили, хвороба тощо), що знаходяться поза волею стягувача, дії третіх осіб (пов'язаних, наприклад, родичі, представники, тощо) або не пов'язаних (наприклад, суд, інші установи, тощо) зі стягувачем, який пропустив строк, дії стягувача, який пропустив строк, та обставини, що визначаються цими діями. Поважними причинами пропуску строку вважаються лише обставини, що виникли протягом строку, що були поза волею стягувача, який пропустив строк, та об'єктивно перешкоджали йому подати виконавчий документ до примусового виконання у встановлений строк [13].

Рішення судового виконавця, щодо поновлення строку пред'явлення виконавчого документу до виконання можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Також цікавим є досвід законодавства Литовської Республіки щодо розгляду скарг на дії виконавців. Так особа, яка подає скаргу на дії або бездіяльність виконавця, зобов'язана спочатку передати її виконавцю, який повинен її розглянути протягом п'яти робочих днів. Якщо він знаходить її обґрунтованою і задовольняє, спір вважається вирішеним. У випадку, якщо для задоволення скарги виконавець не вбачає підстави, він самостійно, разом із своїми запереченнями направляє її до суду для подальшого розгляду [14].

У Франції з 2016 року запроваджено спрощену процедуру стягнення малих неоспорованих вимог, у межах якої виконавець (*huissier de justice*) отримав повноваження, що традиційно належали суду. Відповідно до Декрету № 2016-285 від 09 березня 2016 р. [15], ухваленого на виконання ст. 12444 Цивільного кодексу Франції [16] (згодом – ст. L.125-1 Кодексу виконавчого провадження [17]), судовий виконавець за згодою кредитора і боржника самостійно оформлює виконавчий титул без попереднього судового рішення для вимог до 4 000 євро. Судовий контроль у цій моделі має *ex post* (наступний) характер і застосовується лише у разі відмови або спору, що демонструє інституційне зміщення процесуальних функцій від суду до виконавця, зберігаючи гарантії доступу до правосуддя.



Декрет № 2025-619 від 08 липня 2025 р. [18] у межах спрощення цивільного процесу фактично змінив підхід до оформлення та використання судових рішень, створених в електронній формі. Якщо раніше для вчинення виконавчих дій часто вимагалася паперова копія рішення, виготовлена та засвідчена судом, то тепер вихідною вважається електронна версія судового рішення з електронним підписом судді. У випадках, коли для подальших процесуальних дій все ж необхідний паперовий документ (наприклад, для вручення або здійснення виконавчих дій поза електронними каналами), саме виконавець має право роздрукувати електронне рішення та засвідчити, що паперовий примірник повністю відповідає електронному оригіналу. Тобто виконавець підтверджує, що цей паперовий документ є точною копією того рішення, яке було ухвалене судом у цифровій формі. Таким чином, суд більше не залучається до виготовлення паперових копій рішень для цілей виконання, а відповідальність за їх використання у паперовому вигляді покладається на виконавця з можливістю оскарження такої діяльності [19].

У Бельгії закон «Pot-Pourri I» [20], ухвалений 19 жовтня 2015 р. запровадив у Кодексі судочинства Бельгії новий розділ про позасудове стягнення невиконаних грошових вимог (recouvrement de dettes d'argent non contestées, ст.ст. 1394/20–1394/27). Відповідно до цього механізму, у справах про невиконані, певні та безспірні грошові борги між юридичними особами (B2B) судовий виконавець (huissier de justice) може за участю адвоката кредитора здійснювати процедуру стягнення без попереднього рішення суду: після надсилання боржнику формалізованого повідомлення і за умови відсутності судового оскарження борг стає підставою для складання виконавчого документу (протоколу про безспірність), який у встановленому порядку набуває сили виконавчого документа [21].

Таким чином, відбувається певне розвантаження судової системи, та покладення на виконавців вирішення питань, які він може вирішувати самостійно.

Проте, це зовсім не означає усунення суду від контролю за виконанням судового рішення. Будь яке рішення виконавця може бути оскаржене до суду.

В Україні були внесені зміни до перехідних і прикінцевих положень Закону України «Про виконавче провадження», за якими у період дії воєнного стану в Україні, приватний виконавець за заявою сторони виконавчого провадження або з власної ініціативи, за умов наявності об'єктивних підстав, має право своєю постановою скасувати постанову чи інший процесуальний документ (або їх частину), винесені ним у виконавчому провадженні [22]. Це надає змогу приватному виконавцю самостійно виправити свою помилку або опіску без звернення сторони до суду з цього питання.

Експерти Проєкту ЄС «PRAVO-Justice» вважають, що виконавці повинні мати повноваження визнавати виконавчий лист таким, що не підлягає виконанню у зв'язку з припиненням боржника, добровільним виконанням зобов'язання боржником або іншою особою. Таке рішення має підлягати судовому перегляду за скаргою сторони, що здійснює виконання. Виконавці повинні мати змогу самостійно визначати спосіб та порядок виконання зобов'язання шляхом використання способів виконання, передбачених законодавством. Виконавці повинні мати дозвіл застосовувати процедурні правила заміни, не звертаючись до суду у випадках часткового або універсального правонаступництва [23].

Проєкт Закону про виконавче провадження № 3726 від 23 червня 2020 р. [24] пропонує новелу, за якою, у разі якщо після накладення виконавцем арешту на майно (кошти) боржника-юридичної особи, фізичної особи-підприємця, боржник умисно не виконує судового рішення, відкриває нові рахунки в банках чи інших фінансових установах, відчужує активи, а також у разі неподання у строки, встановлені цим Законом, декларації про доходи та майно боржника або внесення до неї завідомо неправдивих відомостей, виконавець виносить вмотивовану постанову про тимчасове обмеження у праві виїзду керівника боржника-юридичної особи, фізичної особи-підприємця за межі України до виконання зобов'язань за рішенням. При цьому, така постанова набирає чинності лише після строку, наданого на її оскарження. І лише у тому випадку, коли боржник її не оскаржує, або судом після оскарження її не скасовано, постанова підлягає виконанню відповідними органами.



Висновки. Таким чином, вбачається необхідність надати більше повноважень державним та приватним виконавцям у питаннях: надання сторонам відстрочення, розстрочення, зміни порядку та способу виконання рішення за взаємною згодою за будь якими рішеннями, в тому числі і ухвалених судами; затвердження мирової угоди між сторонами та контролю за її виконанням; зміни порядку та способу виконання за згодою сторін.

Крім того, виконавець, за умови обов'язкового подальшого факультативного судового контролю, може самостійно приймати рішення про поновлення строку на пред'явлення виконавчого документу до виконання, тимчасового обмеження у виїзді боржника та керівника боржника у праві виїзді за межі України, а також вирішувати інші нескладні питання виконавчого провадження, які наразі вирішуються судом.

Положення щодо того, що приватний виконавець за заявою сторони виконавчого провадження або з власної ініціативи, за умови наявності об'єктивних підстав, має право своєю постановою скасувати постанову чи інший процесуальний документ (або їх частину), винесені ним у виконавчому провадженні необхідно запровадити у законодавство на постійній основі, без обмеження його дії воєнним станом.

Таким чином, з огляду на європейський досвід, вбачається, що процес виконавчого провадження загалом має бути достатньо гнучким, аби виконавець мав більший рівень автономії.

Європейський досвід демонструє чітку еволюцію виконавця від технологічного агента з виконання до інституційного гаранта реальності приватноправових рішень, наділеного додатковими позасудовими та квазісудовими повноваженнями. Це розширення виправдане верховенством права та європейською концепцією ефективного виконання, а тому супроводжується посиленням вимог до незалежності, контролю та прозорості діяльності виконавця.

Список використаних джерел:

1. Інструкція про виконавче провадження. Затв. наказом Міністра юстиції СРСР від 15.11.1985 р. № 22. *Zakononline*. URL: https://zakononline.ua/documents/show/158613___528693.
2. Державна виконавча служба України / за заг. ред. Д. П. Фіолевського. Київ : Алєрта, 2004. 564 с.
3. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
4. Про державну виконавчу службу. Закон України від 24.03.1998 р. № 202/98-ВР. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/202/98-%D0%B2%D1%80>.
5. Про виконавче провадження. Закон України від 21.04.1999 р. № 606-XIV. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/606-14>.
6. Про виконавче провадження. Закон України від 02.06.2016 р. № 1404-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>.
7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення захисту права дитини на належне утримання шляхом вдосконалення порядку примусового стягнення заборгованості зі сплати аліментів. Закон України від 07.12.2017 р. № 2234-VIII. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2234-19>.
8. Інформація про показники часу, необхідного для розгляду справ і матеріалів, які надійшли до загальних місцевих судів та орієнтовна нормативна чисельність суддів за даними звітності за I півріччя 2025 року. *Рада суддів України*. URL: https://rsu.gov.ua/mzs-2025_2-maps.
9. Аналіз «Передовий досвід держав-членів РЄ та стандарти РЄ щодо судового контролю за виконанням рішень національних судів» (Липень 2020 року). *Council of Europe*. URL: <https://rm.coe.int/analysis-judicial-control-by-jos-uitdehaag-october-2020-ukr-final/1680a0773f>.



10. Висновок № 13 (2010) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи про роль суддів у виконанні судових рішень від 19.11.2010 р. *Council of Europe*. URL: <https://rm.coe.int/opinion-n-13-2010-on-the-role-of-judges-in-the-enforcement-of-judicial/16806a1fbf>.

11. Lietuvos antstolių rūmų valdytoja D. Šnirpūnė: išieškojimo procesų pažangai būtina institucijų sąveika. *Lietuvos Antstolių Rūmai*. URL: <https://www.antstoliurumai.lt/index.php?id=3188>.

12. Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso patvirtinimo, įsigaliojimo ir įgyvendinimo įstatymas (Nr. IX-743, 2002 m. vasario 28 d.). *Lietuvos Respublikos Seimo kanceliarija. Teisės aktų registras*. URL: https://www.e-tar.lt/portal/lt/legalAct/TAR.2E7C18F61454/TAIS_441085.

13. Інструкція щодо виконання рішень. Затв. Наказом Міністерством юстиції Литовської Республіки від 27.10.2005 р. № 1R-352. URL: <https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAD/TAIS.265010/asr>.

14. Виконання судових рішень в Литовській Республіці (05.10.2017). Андрій Авторгов. URL: <https://pv.net.ua/?p=153>.

15. Décret n°2016-285 du 9 mars 2016 relatif à la procédure simplifiée de recouvrement des petites créances. *Légifrance*. ELI: <https://www.legifrance.gouv.fr/eli/decret/2016/3/9/JUSC1527481D/jo/texte>.

16. Code civil (1804/2025). *Légifrance*. <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGITEXT000006070721>.

17. Code des procédures civiles d'exécution (2012/2020). *Légifrance*. URL: <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGITEXT000025024948>.

18. Décret n° 2025-619 du 8 juillet 2025 portant diverses mesures de simplification de la procédure civile. NOR: JUSC2512289D. *Légifrance*. ELI: <https://www.legifrance.gouv.fr/eli/decret/2025/7/8/JUSC2512289D/jo/texte>.

19. Lingibé P. Le décret n° 2025-619 du 8 juillet 2025 simplifiant la procédure civile en dix points (16/07/2025; 10:00). *Actu-Juridique*. URL: <https://www.actu-juridique.fr/civil/procedure-civile/le-decret-n-2025-619-du-8-juillet-2025-simplifiant-la-procedure-civile-en-dix-points>.

20. Pot-Pourri I (procédure civile). *Elegis*. URL: <https://www.elegis.be/fr/nouvelle/pot-pourri-i-procedure-civile>.

21. Loi modifiant le droit de la procédure civile et portant des dispositions diverses en matière de justice (Loi du 19 octobre 2015, Moniteur belge, 22 octobre 2015, p. 65084). URL: https://etaamb.openjustice.be/fr/loi-du-28-septembre-2021_n2021033341.html.

22. Про внесення змін до деяких законів України щодо діяльності приватних виконавців та примусового виконання судових рішень, рішень інших органів (посадових осіб) у період дії воєнного стану. Закон України від 27.07.2022 р. № 2455–ІХ. *Верховна Рада України. Законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2455-20>.

23. Попов К., Грубішин М., Авторгов А. Звіт про оцінку про Напрямок діяльності Розділ 7: Підвищення ефективності виконавчого провадження. Київ, грудень 2019. *Проект ЄС «Право-Justice»*. URL: <https://pravojustice.eu/storage/app/uploads/public/5fd/b6f/510/5fdb6f5104123515784206.pdf>.

24. Проект Закону про виконавче провадження. Номер, дата реєстрації: 3726 від 23.06.2020 р. *Верховна Рада України*. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=69256.

Дата першого надходження рукопису до видання: 20.07.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 18.08.2025

Дата публікації: 26.09.2025

